

مشارکت‌پذیری جوانان با ایجاد نشاط و امید اجتماعی

پسندی و فرایض دینی خواهد شد، چرا که جوان به دنبال شادی و تفریح است و نبود بسترهای مناسب برای شادی می‌تواند تبعات بدی برای جوانان و جامعه مانند اعتیاد به مواد مخدر و مصرف الکل به همراه داشته باشد.

زندگی در شهرهای شاد دل‌بستگی بیشتری را به محله‌ها و همسایگان ایجاد می‌کند. ساکنان شهرهای شاد معمولاً از مهاجرت پرهیز می‌کنند، نوع دوست‌ترند، امیدوارترند، آرامش بیشتری را تجربه می‌کنند و از سبک زندگی و کیفیت مطلوب‌تری برخوردارند، اگرچه اشتغال و درآمد ماهیانه و سطح تولید ناخالص داخلی مردم کشورها با سطح شادی آنها در ارتباط است و اغلب کشورهای شاد جهان از استانداردهای سلامت اجتماعی بالا و سطح اشتغال و درآمد بالایی برخوردارند و با روش‌های بسیار ساده و آسان می‌توان سطح شادی و امید را در بین مردم شهرهای کشور نسبت به وضع موجود افزایش داد، به عنوان نمونه می‌توان بعضی از این راهکارها را فهرست وار مطرح کرد: ورزش همگانی، نمایش جُنگ‌ها، فیلم‌ها و برنامه‌های طنز و فکاهی از رسانه‌های تصویری، تقویت روحیه امید و توکل، جشنواره‌های خیابانی، تشویق به پیاده روی و طراحی پیاده راه، جشنواره‌های اقوام، مسابقات کتاب‌خوانی و نیز طراحی بازارهای محلی و خیریه، توسعه و طراحی استریت فودها، خدمات سلامت، افزایش موزه‌ها، آموزش مهارت‌های زندگی، توسعه سینماها و نمایش تئاترها و فیلم‌های کمدی، سیرک‌ها، نمایش‌های خیابانی، نمایش حیوانات دست‌آموز، ساماندهی ترافیک و حمل و نقل، پخش موسیقی در اماکن عمومی، نظارت بر خدمات به مردم، آموزش مهارت‌های قدردانی و بخشش، تندیس مشاهیر، جشنواره‌های نوع دوستی، مشارکت مردم در تصمیم‌گیری، احترام به حقوق شهروندی، کاهش فساد اداری و همچنین اجازه ابراز هیجانات مثبت در مناسبت‌ها و مراسم شاد، زیست‌شعبانه، جشنواره‌های اقلیت‌ها و اقوام، احترام به اقلیت‌ها و اقوام، طراحی محیط‌های شاد، طراحی محلات با توجه به حس هویت مکان و دل‌بستگی مکان، کنسرت‌های محلی، افزایش اشتغال، سطح رفاه و استانداردهای سلامت اجتماعی با تلاش و اهتمام جدی حکمرانی و دهها راهکار دیگر که بسیاری از آنها ممکن است حتی بدون هزینه باشد؛ با پیروی از این راهکارها می‌توان سطح امید و نشاط اجتماعی را حتی در شرایط گسترده‌ی کرونا در کشور بالا برد.

◀ **دکتر مجید صفاری نیا** - استاد روانشناسی اجتماعی / کارشناس مسائل روانشناختی و اجتماعی تاکنون بارها از ضرورت توسعه شادی در جامعه به منظور افزایش میزان شادی مردم سخن گفته‌اند، هر چند تحقیقات مستند و مستدلی در خصوص میزان شادی در جامعه انجام نشده، اما اکثر آمارهایی که تاکنون منتشر شده است میزان شادی در جامعه ایران را کم و پایین‌تر از میانگین‌های جهانی ارزیابی کرده‌اند؛ در مقابل، گزارش‌ها از رشد آمار بیماری‌های روانی، میزان افسردگی و پرخاشگری در میان ساکنان شهرهای بزرگ و پرتراکم کشور حکایت می‌کنند. شیوع ویروس کووید ۱۹ نیز بر این غمگینی و بی‌حوصلگی تأثیر مستقیم دارد.

بر اساس مطالعات و پژوهش‌های بی‌شمار در سراسر جهان بی‌گمان باید پذیرفت که شادی و غم در زندگی اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و سیاسی انسان‌ها تأثیر عمده‌ای دارد، چه بسا که بسیاری از کشورها در راه افزایش شادی همگانی و فردی در کشور خود برنامه‌ریزی‌های دقیقی انجام می‌دهند. با وجود صدها مطالعه در حوزه شادی و بعد اجتماعی آن نشاط و تأکید این مطالعات بر طراحی و ایجاد شادی در زندگی ایرانیان، اما به نظر می‌رسد در کشور ما این مهم با توجه چندان رویه رونب نداشته و گاه در کشور بنا به تعبیرهای نادرست و بدون استدلال مقامات، شادی امری متروک و به حاشیه رانده شده است، در حالی که این امر نه با فرهنگ ملی ایرانیان چندان تناسبی دارد و نه با فرهنگ دینی کشور؛ با وجود پتانسیل‌های گوناگون در کشور، سن امید به زندگی در ایران حدود ۷۲ سال است که خود حکایت از فاصله بسیار ما با کشورهای پیشرفته و اروپایی است. در حالی که به نظر می‌رسد در چارچوب برنامه‌های اصولی و اصلاح برخی روش‌ها می‌توان بایاری گرفتن از رسانه‌های گروهی و اجتماعی مانند صدا و سیما، سینما و

رسانه‌های جمعی و طراحی شهری شاد و... به سوی جامعه‌ای شادتر حرکت کرد؛ جامعه‌ای که در کنار شادی بیشتر مسلمانان نتایج مثبتی از تلاش و حرکت به سمت جلور همراه خود دارد و همچنین باعث جذب حداکثری جوانان به مشارکت، افزایش امید، نوع دوستی، جامعه

